

ရိုက်ထိမိရင်

နာနိုပါရဝေရင်ခွင်ဦးမှာ

တစ်

ဆောင်းတစ်ည.....

သက်ရောက်နေသည့် အချိန်နာရီထက် ပတ်ဝန်းကျင်၏ မည် : မှာ
ငနက်ရှိုင်းနေမှု က ပိုမို ကြီးမားနေ၏ ။

ဆောင်းတွင် : ၏ သဘာဝအေးစိမ့် မှု ကလည်း လွန်ကဲ၍ နေသည်။

အေးရမှန်း မသိ.....

ချမ်းရမှန်း မသိ.....

မှာ ငနဲမှန်း မသိ..... အချိန်နာရီကိုလည်း ဂရုမပြုနိုင်ပဲ ဖြစ်နေသော လူ
တစ်ယောက် သည် ဇောချွေးတွေ ဖြိုက်ဖြိုက်ကျ၍ ခြေကုန်သုတ် ပြေးနေပါသည်။

ကြီးမားသော တိုက်ကြီးနှင့် ကျယ်ဝန်းသော ခြံကြီးတစ်ခြံထဲမှ ပြေးထွက်လာခဲ့၍
လမ်းမပေါ်သို့ ရောက်နေပြီ ဖြစ်သော သူသည်.....

နုငယ်လှပသော မိန်းမငယ်လေး တစ်ယောက် ။

လမ်းကြားကလေးထဲမှ ကတ္တရာ လမ်းမကြီးပေါ်သို့ ရောက်လာသည့် အခါတွင်
တော့ မာကြူရီ ဓာတ်မီးတိုင် တစ်ခုအောက်ဆီသို့ သူ ရောက်လာခဲ့လေသည်။

စိုးရွံ့ ထိတ်လန့်နေသော မျက်လုံးများ ဖြင့် သူ ပြေးထွက်လာခဲ့သော လမ်းထဲသို့
မိန်းမငယ်လေးက လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

လမ်းကလေးသည် တိတ်ဆိတ်၍ ငြိမ်သက်နေ၏ ။

သက်ရှိတို့၏ လှုပ်ရှားမှု ကင်းမဲ့နေ၏ ။

သူကလေး၏ ရင်ထဲတွင် အေးချမ်းသွား သလိုလို ခံစားလိုက်ရပြီးမှ ပူးခနဲ
ဖြစ်သွားရပြန်သည်။

“သူ.....သူ.....ဦးစိန်ဘန်း၊ သေများ သေပြီလား”

အတွေ့များ က ခြောက်လှန့်လိုက်သဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ပူထူသွားရပြန်သည်။

သူ၏ နုနယ် ပျိုမျစ်သော ဘဝကို ဖျက်လိုဖျက်ဆီး ပြုလုပ်ခံရတော့မည် ဆဲဆဲ သီသီကလေး လွတ်ခဲ့ရသည်။

တွေ့မိတွေ့ရာ ကြွေပန်းအိုး တစ်ခုကို ကိုင်၍ အသားစားကျူး ရန် အဆီပြန် မာန်ထ နေသော ဦးစိန်ဘန်းကို ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်နေသော စိတ်နှင့် ဒေါသစိတ်တို့ ရောယှက်စွာ ဖြင့် ရိုက်ချစ်လိုက်သည်။

“အို.....သူ.....သူ သေပြီလား”

ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲပြိုကျသွားသော ဦးစိန်ဘန်း၏ သဏ္ဌာန်ကို မျက်စိထဲတွင် ပြန်လည်မြင်ရောင် ရင်း သူ့တွင် ဇောဇွေးများ ထပ်ဆင့် ပြန်လာခဲ့ရပြန်သည်။

“မ ဖြစ်ဘူး.....မ ဖြစ်ဘူး.....ဒီနေရာက ငါ ပြေးမှပဲ”

မိန်းကလေးသည် လမ်းကြားကလေးထဲသို့ တစ်ချက် ကြည့်ပြီးနောက် လှည်းတန်းဘက်ဆီသို့ ဆက်ပြေးရန် ခြေဦးလှည့်လိုက်သည်။

“ဟေ့.....မင်း ဘယ်သူလဲ”

“ဟင်.....”

လမ်းဘေး ဗါဒံပင် တစ်ပင်အောက်ဆီမှ ထွက်လာသော အသံကို ကြားရလျှင်.....

သိမ့်ခနဲ တုန်လှုပ်ကာ မျက်လုံးများ ပိုင်းစက်ဖြူး ကျယ် သွားတော့သည်။

သူ့ခြေအစုံကလည်း စက်ရပ်ပစ်လိုက်သည်ကဲ့သို့ တန့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ကံဆိုးမသွားရာ မိုးလိုက်လို့များ ရွာလေပြီလား။

လမ်းဘေး အမှောင်ထဲမှ ထွက်လာသူသည် သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် နီးကပ်စွာ

ရပ်လာသည်။

လောင်းကုတ် အင်္ကျီနှင့် ဦးခေါင်းတွင် ဦးထုပ်ပျော့ကို ဆောင်းထားသည်။

“အို.....”

တဆက်ဆက် တုန်နေသော လက်ချောင်းကလေးများ ဖြင့် ဝိုင်းစက်နေသော သူ့ပါးစပ်ကို ပိတ်ရင်း မိန်းကလေးက နက်မှောင် စူးရှနေသော သူ့ရှေ့က မျက်လုံးပိုင်ရှင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

ကိုယ်တွင် ဖိနပ် မပါသော သူ့ကို ထိုလူက စေ့စေ့ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက်ပြီးမှ.....

“မင်း အိမ်က ထွက်ပြေးလာတာ မဟုတ်လားဟင် ဒီလမ်းမကြီးက မင်းအတွက် ဘယ်လောက် အန္တရာယ်များ တယ် ဆိုတာ မသိဘူးလားဟင်”

ထိုလူ၏ အသံတွင် ကရုဏာဒေါသပါနေသည်။

“အိမ်.....အိမ်.....”

ရှေ့ဆက်ဘာပြောရမှန်း မသိတော့။

“လာ.....မင်း ဘယ်အိမ်ကလဲ၊ ငါပြန်ပို့ပေးမယ်”

ပိုင်စိုးပိုင်နင်း မိန်းကလေး၏ လက်မောင်းကို သူက ဖျက်ခနဲ ကိုင်လိုက်သည်။

“အို....လွှတ်ပါ၊ ရှင်နဲ့ ဘာဆိုင်လဲ၊ ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်သွားတဲ့ ဥစ္စာ”

မွေးအိမ်က အသံ စာစာကလေးဖြင့် စွာ လိုက်သည်။

“မင်း ဒုက္ခရောက်မှာ စိုးလို့ အိမ်ပြန်ပို့ပေးမလို့ကွ၊ ရုန်းမနေနဲ့”

“ရှင်...ရှင် ဘာသိလို့လဲ၊ အဲဒီ အိမ်ဆိုတဲ့ နေရာမှ အိမ် ဘဝပျက်မှာ ၊ လွှတ်ပါရှင်”

မိန်းကလေးက သူ့လက်ကို ဆွဲဆောင်၍ ရုန်းကန်ထွက်လိုက်သည်။

“ဟင်.....”

ထိုလူ့ထံမှ အာမေဒိုတ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“မင်းဘာတွေ ဖြစ်လာသလဲ၊ မင်း ဘယ်သူလဲဟင်၊ တို့က လူကောင်း တစ်ယောက် ပါ၊ မင်းကို ကူညီပါရစေ”

ကြင်နာမှု ရှိလှသော မေးခွန်း၏ အဆုံးတွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှု ကို မထိန်းချုပ်နိုင်တော့သော မိန်းကလေးသည် မျက်နှာကို လက်ဝါးကလေးဖြင့် အုပ်ကာ သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးပါလေတော့သည်။

စစ်မှန်သော ကြင်နာမှု ပေးခြင်းကို ဖွေးအိစံ မခံရသည်မှာ ကြာလှပြီ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လည်း ယခု သူ့ရှေ့ကလူ၏ စကားများ ကြောင့် ဖွေးအိစံ ရုတ်တရက် ဝမ်းနည်းလာမိသည်။

“အို.....မငိုနဲ့လေ၊ မင်းအတွက် အန္တရာယ် ရှိတယ်ဆိုရင် တို့လုံခြုံတဲ့ နေရာကို သွားကြရအောင်၊ ရော့ မင်းဒီအင်္ကျီကို ဝတ်၊ရော့....ယူပါ”

သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ လောင်းကုတ်ကို ချွတ်၍ အကြင်နာ လက်များ ဖြင့် ကမ်းလင့်နေပါ၏ ။

အကျင့် ဆိုးဝါးယုတ်မာ ပက်စက်သော လူများ ရှိသကဲ့သို့ အကြင်နာ သဒ္ဓါတရား ကြီးမားကြံ့ခိုင်သော လူများ လည်း ရှိကြောင်းကို သူ လှုပ်ရှားနေရသော နာရီပိုင်းအတွင်း မိန်းကလေး သိခဲ့ရလေပြီ။

သူ့ကိုယ်ငွေတို့ မပြယ်သေးသော လောင်းကုတ်အင်္ကျီသည် မိန်းကလေး၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို နွေးထွေး လုံခြုံသွားစေ၏ ။

“မင်းဘယ်သွားမလဲ တို့ လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ဒီ နေရာကနေ ဝေးရင် တော် ပါပြီ အစ်ကိုရယ်”

မိန်းကလေး၏ အသံက တုန်တုန်ရင်ရင် ရှိလှသည်။

“လာ.....လှည်းတန်းဘက် သွားကြရအောင်”

ထိုလူ၏ နံဘေးမှ ခပ်ကုတ်ကုတ်လေး သူ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

“တို့ နာမည် က မင်းထွန်းသိန်း၊ မင်းကကော”

“အိစံ.....ဖွေးအိစံပါ”

“အဟင်း...မင်း နာမည် လေးက သိပ်လှတယ်”

ဖွေးအိစံ ဆိတ်ငြိမ်နေသည်။

“မင်း ဘာ ဖြစ်လာသလဲ၊ တို့ မသိရဘူးလားဟင်”

“အိစံ.....အိစံ မပြောပါရစေနဲ့လား အစ်ကို”

ဖွေးအိစံ၏ အသံတွင် ငိုသံကလေး ပါလာသည်။

“ကောင်းပြီလေ.... မပြောချင်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို အတင်းမေးရင် တို့

ရိုင်းရာကျသွားမှာ ပေါ့ ရှိပါစေတော့”

“အား....”

“ဟေ့.....ဘာ ဖြစ်တာလဲ”

အံ့အားသင့်သွားပြီး ဖွေးအိစံကို သူ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟို ခြေထောက်ကို ဘာ စူးသွားမှန်း မသိဘူး၊ အား..... နာလိုက်တာ”

ခြေဖဝါးတွင် နှစ်ဝင်နေသော အရာကလေးကို စမ်းသပ်မိ၍ ဖွေးအိစံ

ဆွဲထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

အနာ သက်သာသွား၏ ။

“အို....မင်းမှာ ဖိနပ်တောင်မှ မပါဘဲကိုး၊ ကဲပါလေ တို့ ဖိနပ်ပဲ စီးလိုက်ပါ”

ဖွေးအိစံ၏ ခြေတွင် ဖိနပ် မပါမှန်း သူသိသွားသည်။

“နေ..... နေပါစေ”

“ဘာလဲ..... အားနာလိုလား၊ ရပါတယ်ကွာ၊ တို့က ယောက်ျားပဲ၊ တို့ခြေဖဝါးက မင်းထက်တော့ ကြမ်းပါတယ်ကွ၊ စီးလိုက်ပါ”

မိုးပေါ်က သိကြားမင်းများ ဖြစ်နေရော့သလား။

ဖွေးအိစံက ဖိနပ်ကိုစီးရင်း တွေ့ လိုက်မိ၏ ။

“လှည်းတန်းမှာ ဆိုင်တွေ မပိတ်သေးပါဘူး၊ မင်းအတွက် ဖိနပ်တစ်ရံတော့ ရကောင်းပါရဲ့.”

သူ့ခြေလှမ်းကျကြီးများ ကိုမီအောင် ဖွေးအိစံ ပြေး၍ လိုက်နေရသည်။

တိုတောင်းသော အချိန်အတွင်း : လှည်းတန်းသို့ သူတို့ နှစ် ဦး ရောက်ခဲ့၏ ။

ဈေးဆိုင်တွေက ဖွင့်လှက်ဆဲ။

လူတွေ ကတော့ စိမ့်အေးနေသော ရာသီ ဖြစ်၍ အိမ်ပြင်ထွက် နည်းနေကြ၏ ။

ဦးဆုံး.....

မင်းထွန်းသိန်း ဆိုသူက ဖိနပ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ဖွေးအိစံအတွက် ဖိနပ်တစ်ရံကို ဝယ်ပေးလာ၏ ။

“လာ..... တစ်ခုခု စားရ သောက်ရအောင် ၊ တို့ကျောထဲမှာ စိမ့်လာတယ်”

ဖွေးအိစံ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားမိသည်။

သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် စပိုရှပ် လက်စည်းကလေးတစ်ထည်သာ ရှိတော့သဖြင့် သူ့ခမျာ ချမ်းရှာနေတော့မည် ။

“အစ်ကိုမင်းထွန်း၊ လောင်းကုတ် ပြန်ယူလိုက်လေ”

“ရပါတယ်ကွာ..... အချမ်းပြေသွားအောင် တို့နှစ် ယောက် လက်ဖက်ရည်

ဝင်သောက်ကြရအောင်၊ ဖြစ်တယ် မူ တိလား”

ဖွေးအိမ်က ခေါင်းကလေး ဆတ်ကနဲ ညှိတ်ပြလိုက်သည်။

ကိုယ်တိုင်လည်း ဆာလောင်လာသည် မဟုတ်လား။

မင်းထွန်းသိန်းသည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်ပြီး လူရှင်းသော ချောင်ကျကျစားပွဲတွင် နေရာယူလိုက်သည်။

“အကျတစ်ခွက်၊ ဒျူဆိမ့်တစ်ခွက်ဟေ့၊ မုန့်ပါယူလာခဲ့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့..... ဆရာ”

မင်းထွန်းသိန်းက စားပွဲထိုးကလေးကို မှာ လိုက်ပြီး သူ့ကို မော့မော့ကလေး ကြည့်နေသော မိန်းကလေး၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၏ ထိန်လင်းနေသော မီးချောင်း အရောင် အောက်တွင် သန့်စင်ဖြူဝင်းနေသော အသားအရေ၊ လှပလွန်းနေသော မျက်နှာနုနုငယ်ငယ်ကလေးကို အသေအချာ တွေ့မြင်လိုက်ပါတော့သည်။

နုနုထွေးထွေး သူ့ အသွင်လေးကို တွေ့လိုက်ရတော့ ရင်ထဲတွင် ကြီးစွာ သော ဆိုနှင့်မူ ကို ခံစားလိုက်ရပြီး သူသည် မျက်စိကို တစ်ချက် တင်းကျပ်စွာ မှိတ်လိုက်မိသည်။

အသက်ကိုလည်း ပြင်းစွာ ရှူလိုက်မိသည်။

“အစ်ကို”

“ဟင်”

မင်းထွန်းသိန်းက သူ့ကို စူးစူးစမ်းစမ်း မျက်လုံးကလေးများ ဖြင့် ကြည့်နေသော မိန်းကလေး၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုက ဘယ်သူလဲဟင်”

“မင်းမှတ်ဉာဏ် သိပ်မကောင်းဘူးထင်တယ်၊ တို့နာမည် က မင်းထွန်းသိန်းလေ”

“အဟင်း.....မင်းထွန်းသိန်းမှန်းတော့ စောစောကတည်းက အိမ်သိပြီးသားပါ။
အစ်ကိုက ဘယ်သူလဲ၊ အဲဟိုလမ်းထိပ်မှာ အမှော င်ရိပ်ခုပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ၊
အစ်ကိုဘယ်ကလဲ”

“ဟေ့.....ဟေ့.....ဟေ့.....မင်းရဲ့ လဲတွေ က ဒီည ဆုံးပါတော့မလား.....

“ဒီလို မေးကြစတမ်းဆိုရင်တော့ မင်းကိုလည်း တို့က လဲ ပေါင်းများ စွာ နဲ့
မေးခွန်းထုတ်စရာတွေ အများ ကြီးပဲ.....”

“ဒါပေမယ့် မင်းစောစောကတည်းက မင်း အကြောင်း မပြောပါရစေနဲ့လို့
တားခဲ့တယ်လေ”

“အဟင်းဟင်း.....အစ်ကိုက မှတ်ဉာဏ်ကောင်းလိုက်တာနော်”

စားပွဲထိုးလေးက လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်များ လာချပေးသွား၏ ။

“ကဲ.....အချမ်းပြေသွားအောင် သောက်လိုက်ဦး”

ပြောပြောဆိုဆိုပဲ မင်းထွန်းသိန်းက သူ့ရှေ့မှ လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို
ကောက်ယူ၍ သောက်လိုက်သည်။

ဖွေးအိမ်သည် အသားဖြူဖြူမျက်လုံးမျက်ခုံးကောင်းကောင်းနှင့် ဥပမိရုပ်
ကောင်းလှသော မင်းထွန်းသိန်းကို လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း မသိမသာ
အကဲခတ်ကြည့်နေ၏ ။

“အင်း.....ဒီအစ်ကို ကတော့ လူကောင်း တစ်ယောက် ပဲ ဖြစ်ဖို့များ ပါတယ်၊
ဒါပေမယ့် အရမ်း ပစ်ရုံလိုက်လို့တော့ မ ဖြစ်ဘူး.....

“တစ်ခါခဲလိုက်ရပြီး၊ ကံသီလို့ ဘဝမပျက်တာ၊ ဒီတခါတော့ ငါကောင်းကောင်း
သတိ ပီရိယနဲ့ နေရမယ်”

“မင်း တို့ကို အကဲခတ် မှာ :သွားဦးမယ်နော်”

“အင်း”

တန်တော့ မင်းထွန်းသိန်း၏ ဝမ်းထဲတွင် ပုဏ္ဏားလေးရှိနေဟန် တူသည်။

ဖွေးအိစံ၏ မျက်လုံးကလေးများ ပြူး ကျယ် သွားကြသည်။

မင်းထွန်းသိန်းက ဟက်ခနဲ ရယ်သံတစ်ချက် ပြုလိုက်သည်။

“ကဲ.....မင်းကို တို့ ဘယ်လိုက်ပို့ပေးရမလဲ၊ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ.....ပြောပါ”

လက်မက လက်သည်း ချွန်ချွန်ကလေးကို ဖိကိုက်ပြီး ကောင်မလေး ငိုငဲ့တွေ သွားတော့သည်။

“ဘာလဲ၊ သွားစရာနေရာ အခက်အခဲ ဖြစ်နေသလား”

ဖွေးအိစံက မတုံ့ဆိုင်းပဲ ခေါင်းကလေးကို ဆတ်လနဲ ညှိတ်ပြုလိုက်သည်။

“မင်း တို့နောက်ကို လိုက်ရဲသလား”

“အစ်ကို ဘယ်သူနဲ့နေတာလဲ”

“တို့က နယ်ကလာတာ၊ သူငယ်ချင်းငါးထားတဲ့ အိမ်မှာ ခဏ လာနေတာလေ၊ ဟော..... ဒီနားက ရှောက်ပင်ခြံမှာ ပဲ”

“တစ်ယောက် တည်း နေတာလားဟင်”

“အဟင်း..... ဟင်း..... အပေါ်ထပ်မှာ တို့နေတယ်၊ အောက်ထပ်မှာ အိမ်ရှင် အဒေါ်ကြီးနေတယ်ကွာ”

ချစ်စရာကောင်းသော အပြုံး ပန်းကလေး ဖွေးအိစံ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ပွင့်လန်းလာ၏ ။

“အိစံ အဲဒီ အဒေါ်ကြီးနဲ့ ခဏနေလို့ ရမလားဟင်”

“ရပါတယ်၊ တို့ပြောပေးရင် ရ,ရ မှာ ပေါ့”

“ဒါဆိုရင် အိမ် လိုက်ခဲ့မယ်နော်”

“ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းအကြောင်း တို့နည်းနည်း ပါးပါးတော့ သိချင်တယ်ကွာ၊ စကားပုံရှိတယ် မဟုတ်လား.....၊ မင်း လေ့များလည်း မဆယ်နဲ့ ခြေနစ် ချောင်းလည်းမကယ်နဲ့ ဆိုတာလေ၊ တော် ကြာ တို့ကို အမှု များ လာပတ်နေမလား....မသိ”

“အို.....စိတ်ချပါ၊ ဘယ်လိုအမှု မျိုး မှ မပတ်သက်ပါဘူး၊ အိမ်က မိကောင်း ဖခင်သားသမီးပါ၊ ခေတ်ပညာ အီးမေဂျာနဲ့ အောင်ခါစ၊ ဘွဲ့တောင် မယူရသေးဘူး.....

“ငယ်ငယ်ကတည်းက အမေဆုံးတယ်၊ ဖေဖေနဲ့ နေခဲ့ရတယ် ခု ဖေဖေလဲ နှလုံး ရောဂါ နဲ့ ဆုံးသွားလို့ ကိုယ့် ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည်ဖို့ သူငယ်ချင်းက အလုပ်ရှာပေးတာနဲ့ ရန်ကုန်ကိုလာရင်း အလုပ်ရှင်ရဲ့ အလုပ်ရှင်ရဲ့ ”

ဗွေးအိမ် ရှေ့ဆက်ရန်ခက် နေသလို ဖြစ်နေသည်။

“အို.....ဒါလောက်ဆို နားလည်ပါပြီလေ၊ မင်းပြောမထွက်တာကို ဆက်မပြောပါနဲ့တော့၊ ရှေ့ဆက်မင်းဘာ လုပ်ချင်တယ် ဆိုတာကိုသာ ပြောပါ”

“ခက်တာက အိမ် ပစ္စည်းတွေ အသုံးဆောင်တွေ ငွေတွေ အားလုံး ဟိုအိမ်ကြီးမှာ ကျန်ခဲ့တယ်၊ ပြန်လဲ သွားမယူချင်တော့ဘူး၊ ဒီကနေ ဟင်္သာတကို ပြန်တော့မယ်လို့ စိတ်ကူးတယ်”

“မင်းက ဟင်္သာတကလား”

“ဟုတ်တယ်”

ဗွေးအိမ်က ဦးခေါင်းကလေးကို ဆတ်ခနဲ ညှိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဒါဆိုရင် မနက်ဖြန် ရထားနဲ့ ပြန်နိုင်အောင် တို့ စီစဉ်ပေးမယ်လေ”

“အိုး.....ကျေးဇူး တင်လိုက်တာ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ တစ်နေ့တော့ အစ်ကိုကြီး ကျေးဇူးတွေ အိမ် ပြန်ဆပ်နိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်”

“အဟင်း ဟင်း ဟင်း ရပါတယ်ကွာ၊ ကဲ....ထ တို့ငါးနေတဲ့ အိမ်ကို သွားရအောင်”
ဖွေးအိစံလည်း ထိုင်ရာမှ ထ, လိုက်သည်။

နှစ်

“သူက ဘယ်သူလဲ ဟင်.....မောင်ရင်”

အိမ်ရှင် ဒေါ်ကြီးက အိမ်ရှေ့ သံဇကာတံခါးကို ဖွင့်ပေးရင်း ဖွေးအိမ်ကို
ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ညီမ ဝမ်းကွဲလေးပါ အိမ်က မိဘတွေ နဲ့ စိတ်ဆိုးပြီး ဆင်းလာတာပါ။
အဲဒါ အဒေါ် သူ့ကို တစ်ည လက်ခံပါ။ မနက်ရထားနဲ့ ဟင်္သာတကို ပြန်ပါလိမ့်မယ်”

အဒေါ်ကြီး၏ မျက်နှာပေါ်တွင် သင်္ကာယနဲ့ မကင်းမှု များ ပြေပျောက်သွား၏ ။

“ဪ.....ဪ၊ အင်း.....အင်း လာ တူမကြီး”

အဒေါ်ကြီးက ဖွေးအိမ်ကို အိမ်ထဲသို့ ခေါ်သွင်းလိုက်သည်။

“ကဲ.....စိတ်ချလက်ချ နားလိုက်တော့ ဖွေးအိမ်၊ တို့အပေါ် သွားတော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို”

မင်းထွန်းသိန်းသည် အပေါ်ထပ် သူ့အခန်းရှိရာသို့ တက်သွားတော့သည်။

အိမ်ရှင်အဒေါ်ကြီး ဒေါ်နှင်းက သူ့ အိပ်ခန်းထဲတွင် ဖွေးအိမ်အတွက် ခုတင်
တစ်လုံးကို ခင်းကျင်းပေးလိုက် သည်။

“လူရမ်းကားတွေ က ပေါ့ပါဘိသိနဲ့ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ထွက်ပြေးခဲ့ရသလား
မိန်းကလေးရဲ့ အရွယ်ကလေးက ငယ်ငယ် လူကလေးက လှလှနဲ့ မတော် ဒုက္ခတွေ့ရင်
မခက်လား ဟင်.....”

ဖွေးအိမ်က ခေါင်းကလေး ငုံ့၍ သာ နှုတ်ဆိတ် နားထောင်နေ၏ ။

“နောက်ကို ဒီလို မလုပ်နဲ့နော်၊ အဒေါ်ကြီးက ကိုယ့်သမီးလေးလို
သဘောထားပြီး ဆုံးမနေမိတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဒေါ်”

“ကဲကဲ အိပ်ချည်တော့ မနက် မစောကြီးထ ရမှာ ”

ဖွေးအိမ်သည် ဘုရားကို ဝတ်ပြုလိုက်ပြီး အိပ်ရာထ ဝင်လိုက်သည်။

လူက သက်သော ငဲ့သက်သာ ရှိပေမယ့် အိပ်လိုတော့ ဘယ်ရပါ့မလဲ။

ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ ကြောင်းအရာတွေ က တွေးမိလိုက်တိုင်း သွေးလန့်စရာတွေ။

ဝေနင်း သူ့ကို တမင် ချောက်တွန်းလိုက်လေသလား။

သို့တည်းမဟုတ်.....

ဝေနင်းကိုယ်တိုင်ပဲ ဒီလူယုတ်မာကြီးအကြောင်းကို မသိလေရောသလား။

သူ့လို ဝေနင်း မ ဖြစ်ပါစေနဲ့ ဟု သူ ဆုတောင်းလိုက်မိသည်။

အတွေ့ :များ တွင် သံသရာလည်ရင်းက ဖွေးအိမ် အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

“ဟေ့..... ကလေးမ..... ကလေးမ ထ, ထတော့”

သူ့ ပခုံးကို ကိုင်လှုပ်၍ နှိုးတော့မှ ဖွေးအိမ် အိပ်ရာက နိုးတော့သည်။

သူ့အနီးတွင် အိမ်ရှင်အဒေါ်ကြီးက ရပ်နေသည်။

“လေးနာရီခွဲပြီကွယ်”

“ဟင်ဟုတ်လား”

ဖွေးအိမ်သည် ကဗျာကယာ အိပ်ရာက ထလိုက်ပြီး ကိုယ်လက်မျက်နှာ သန့်စင်လိုက်သည်။

သူ့အပြင်ထွက်လာတော့ လက်ဖက်ရည်ခိုင်းတွင် အသင့်ထိုင်နေပြီ ဖြစ်သော မင်းထွန်းသိန်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“လာ....ဝမ်းတွေ ပြည့်အောင် ဖြည့်သွား”

ဖွေးအိမ်လည်း ဆီထမင်းနှင့် ငါးရုံခြောက်ဖုတ် မွေ့ ကလေးများ ကို တစ်ဝကြီးပဲ စားလိုက်မိသည်။

စားသောက်ပြီးလျှင် တစ်ညတာ နားခိုခွင့် ပေးသော အိမ်ရှင်အဒေါ်ကြီးနှင့် ကယ်တင်ရှင် ကျေးဇူးရှင်အစ်ကိုကြီး မင်းသိန်းထွန်းကို ကန်တော့လိုက်သည်။

“ကဲ သွားကြစို့”

“သွားမယ်နော် ဒေါ်နှင်း”

“အေး.....အေး လိမ်လိမ်မာမာနေနော် သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဟင်း.....ဒေါ်နှင်းက မင်းကို တကယ်ပဲ အိမ်ပြေးမလေးလို့ ထင်သွားတယ်”

“ဟုတ်တယ်..... အစ်ကို”

“ဒါနဲ့ မင်းမှာ အဖေရော အမေရော မရှိကြတော့ဘူးလို့ ပြောတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကို”

“ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေ ကော”

“ဖွေးအိမ်ဆိုတာ တစ်ကောင်ကြွက်ပါ အစ်ကို”

“အမျိုး အဆွေတွေ ကော ရှိရဲ့ လား”

“ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အရင်းအချာတွေ လိုတော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ”

“ဒါပေါ့.... ဒါပေါ့၊ ဒါပေမယ့် သူစိမ်းထက်စာရင် မင်းအတွက် သူတို့က လုံခြုံမှု ပေးနိုင်မှာ ပါ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် လည်း တခြား အလုပ်တစ်ခုမရခင် စပ်ကြားမှာ တော့ အမျိုး တွေ ဆီမှာ ပဲ ပြန်နေမယ်လို့ အိမ် စိတ်ကူးပါတယ်”

“အေး.....အလုပ်ရမယ်ဆိုတိုင်းလဲ အရူးအမူး မလုပ်နဲ့ပေါ့ကွာ၊ ချင့်ချိန် စဉ်းစားပေါ့.....

အထူးသဖြင့် မင်းလို မိန်းကလေး လှလှကလေးအတွက် ပိုပြီးတောင် အန္တရာယ်ရှိတယ်....

“ဆရာမ အလုပ်တို့ ဝန်ထမ်းအလုပ်တို့ဆိုရင် ကောင်းပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရော့..... ဒါယူသွား”

“ဘာလဲ အစ်ကို”

“ငွေငါးဆယ်”

“အို.....မလိုပါဘူး အစ်ကို၊ ဟိုရောက်ရင် ကူးတို့ကူးခ လေးငါးကျပ်လောက်ရှိရင် လိုတာထက်တောင် ပိုပါသေးတယ်”

“ယူ သွားပါ၊ မင်းတစ်နေ့ ပြန်ဆပ်နိုင်တော့ ပြန်ဆပ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“အစ်ကို့ကို အိမ် ဘယ်မှာ ရှာတွေ့နိုင်မလဲ”

“တို့ မြန်မာပြည်ထဲက ဘယ်မှ ထွက်သွားဖို့ ရည်ရွယ်ချက် မရှိပါဘူး၊ မင်းနဲ့ တို့ ကံဆုံရင်တော့ ပြန်တွေ့မှာ ပေါ့”

“အစ်ကို့ လိပ်စာ အိမ် မသိရဘူးလား၊ အိမ် ကတော့ အမှတ်(.....) မြစ်ကွေ့ ကျောင်းငယ်လမ်းက အဒေါ် အိမ်မှာ ရှိနေမယ်”

“တို့က ပဲခူးကပါ၊ အမှတ်(.....)လိပ်ပြာကန်ရပ်ဆိုရင် တို့ အိမ်ပဲ”

“ကျေးဇူးပါပဲ အစ်ကို”

ကြည့်မြင်တိုင် ဘူတာမှ ထွက်လာသော သာရဝေါ ရထားကြီးပေါ်တွင် ဖွေးအိမ်
ပါလာခဲ့လေပြီ။

ဖွေးအိမ်၏ မျက်လုံးထဲတွင် မျက်နှာထားကြီး တည်ကြည်လွန်းလှသော် လည်း
အတွင်း သဘော မနော ကောင်းလှသော မင်းထွန်းသိန်း၏ အသွင်သည်
ပျောက်ကွယ်မသွားဘဲ ရှိနေ၏ ။

“အစ်ကိုရယ် တစ်နေ့တော့ အိမ် အစ်ကို ကျေးဇူးတွေ ပြန်ဆပ်နိုင်မှာ ပါ”

“ဟင်း....စိတ်ညစ်လိုက်တာ အသက်ရှူပေါက်ကလေးများ ချောင်မလားလို့
အလုပ်သွားရှာမိပါတယ် ကံသီလို့ ဘဝ မပျက်ခဲ့ရတယ်.....

“ဟင် သံတမှာ လည်း ကြာကြာနေလို့ မ ဖြစ်ပါဘူး၊ ဒေါ်လေးခင်တို့ သားအမိ
မျက်နှာတွေ က ဖေဖေ ရှိတုန်းက တစ်မျိုး ၊ ခုမရှိတော့ တစ်မျိုး

“ငါ့ အတွက် သူတို့ ဝန်ထုပ် ပိုတယ်လို့ ထင်နေကြသလား မသိဘူး”

ဖွေးအိမ်သည် နောက်ကြောင်း စဉ်းစားမိပြန်လည်း မကောင်း၊ ရှေ့ကြောင်း
ရှေ့ရေး များ စဉ်းစားမိပြန်တော့လည်း ရင်တွင် ဟိုက်မောစရာတွေ ချည်း ဖြစ်နေ၏ ။

“ဘယ်လိုပဲ ဖြစ် ဖြစ် ခဏတော့ ကျိတ်မှိတ်နေရ မှာ ပဲလေ၊ ငါနဲ့ သင့်တော် တဲ့
အလုပ်တော့ တစ်နေ့ ရလာမှာ ပေါ့”

လျော့သွားသော သံပတ်ကို ဖွေးအိမ် ပြန်၍ ဆွဲတင်းလိုက်ပြန်သည်။

လွယ်လွယ်တော့ စိတ်ဓါတ်မကျတတ်သော ဖွေးအိမ်ပါ။

သုံး

အေးချမ်း တည်းခိုရိပ်သာသည် ငပလီကမ်းခြေတွင် အုန်းပင်ပျံ့တွေ
ပိုင်းရံနေသော ဘန်ဂလိုတစ်ခု ဖြစ်သည်။

အဆောက်အုံကောင်းခြင်း။

သန့်ပြန့်ခြင်း။

လုပ်သားများ ကောင်းခြင်း။

စားသောက်ဖွယ်ရာ အနောက်တိုင်း အရှေ့တိုင်း စုံလင်စွာ ရရှိခြင်း။

အဖျော်ယမကာများ စုံလင် များ ပြား လှခြင်းကြောင့် ငပလီကမ်းခြေတွင်
အထူးနာမည် ရ၍ လူကြိုက်များ နေသော တည်းခိုခန်း တစ်ခု ဖြစ်နေ၏ ။

မင်းထွန်းသိန်းသည် အေးချမ်း တည်းခိုရိပ်သာ၏ ဧည့်ကြိုကောင်တာတွင် တစ်စုံ
တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အအေးခန်းဘက်သို့ ဝင်ရန် ခြေလှမ်းများ ရပ်တံ့သွားပြီး
ထူထဲ နက်မှောင့်သော မျက်လုံးနှစ် ဘက်ကို ကျုံ့ကာ ထိုသူကို ကြည့်နေ၏ ။

သူ၏ နက်ရှိုင်း စူးရှစွာ စူးစိုက်ကြည့်နေမှု ကို မသိရှားသော ကောင်တာ စာရေး
မ ချောချော လှလှကလေးသည်.....

နိုင်ငံခြားသား ဇနီးမောင်နှံကို ရယ်ရယ် မောမော စကားတွေ ပြောဆိုနေပြီး
အိပ်ခန်းသော့ကို ပေးလိုက် သည်။

ထိုဇနီးမောင်နှံ နှစ် ဦး ကောင်တာရှေ့က ထွက်သွားတော့မှ
မင်းထွန်းသိန်းလည်း သွက်လျင်လှသော ခြေလှမ်းကျယ်ကြီးများ ဖြင့် ကောင်တာဆီသို့
ရောက်ရှိလာ၏ ။

စာရင်းဇရာပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ခုကို ရေး မှတ်နေသော ကောင်တာ စာရေး
မလေးသည် ဦးမော့အကြည့်တွင် မေးခွန်းပေါင်းများ စွာ ထုတ်နေဟန်ရှိသော စူးရှလှသည့်

မျက်လုံးတစ်စုံကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးသိမ့်ခနဲ တုန်ခဲ့ရသည်။

“မင်းကို တို့ ဘယ်လို နားလည်ရမလဲ ဖွေးအိစံ”

“အစ်ကို.....အစ်ကို..... မင်းထွန်းသိန်း၊ ဒီကိုဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ ဟင်”

မင်းထွန်းသိန်းကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသတော့ ဖွေးအိစံလည်း အံ့သြရပါသည်။

“မင်းကိုလဲ ဒီမေးခွန်း ငါမေးနေတယ်လေ”

ကောင်တာ အစွန်းကို လက်နှစ် ဘက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း မျက်နှာထား တည်တည်ကြီးကြီးဖြင့် မင်းထွန်းသိန်းက မေးလိုက်သည်။

“အိစံဟင်္သာတကို ပြန်ရောက်ပါတယ် အစ်ကို၊ ဒါပေမယ့် တစ်ရက်နဲ့ တစ် မွန်းတက်တောင် မခံဘူး”

ဖွေးအိစံ၏ အသံကလေး တိမ်ဝင်သွားသည်။

မျက်ဝန်းလှလှလေး တစ်စုံတွင် လည်း မျက်ရည်တွေ သစ်ရစ်ခွေလာသည်။

တကယ်ပဲ ဝမ်းနည်းစရာ အဖြစ်နှင့် ကြုံတွေ့ ခဲ့ရပါသည်။

“ညည်းလေးက ဘာ ပြန်လာလုပ်တာလဲ”

လှေကားပေါ် တက်မည့် ကြံခါရှိသေး ဒေါ်လေးခင်၏ ဆီး၍ မေးလိုက်သံက ဖွေးအိစံ၏ ရင်ဝကို ဆောင့်ထွန်းလိုက်သည် ကဲ့သို့ ရှိလှ၏ ။

“အိစံ.....အိစံ အိမ်မှာ ခဏ ပြန်လာနေတာပါ၊ ဒေါ်လေးခင်”

ဝမ်းနည်းစိတ်တွေ ကို ကြိုး စားမျှသိပ်ရင်း ဖွေးအိစံက ဖြေလိုက်သည်။

“ညည်းလေး ကတော့ ငါ မနိုင်သမီး ဖြစ်နေပြီ၊ ခြေဗွေပါတိုင်း ထွက်သွားလိုက်

ပြန်လာလိုက်နဲ့.....

“ဒါပဲနော် ငါတို့မျက်နှာ အိုးမည်း သုတ်ရအောင် ပြန်လာတာမျိုး တော့ မဖြစ်စေနဲ့.”

ပြောချင်ရာတွေ မညှာမတာ ပြောဆိုပြီး ဆေးလိပ်ခွက်ထဲက သူ့ ဆေးလိပ်တိုကို ယူကာ ဒေါ်လေးခင် တစ်ယောက် အိမ်ပေါ်မှ ဆောင့်ဆောင့် အောင့်အောင့်ကြီး ဆင်းသွားပါသည်။

“ဒေါ်လေးခင်ရယ် ပြောရက်လိုက်တာ အိပ်က သိက္ခာ မရှိတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ကျနေတာပဲ။

ဖွေးအိပ်လည်း ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်ချကာ တမလွန် ဘဝမှ ဖေ့ဖေ့ကို တမ်းတမိရင်း နင့်နင့်နဲ့နဲ့ကြီး ငိုချလိုက်သည်။

“ဟယ်တော့ ဘယ်သူ သေလို့လဲ အိပ်”

“ဟင်.....”

ဖွေးအိပ် တစ်ကိုယ်လုံး သိမ့်ခနဲ တုန်သွားပြီး ကြည့်လိုက်မိသည်။

သူ့ရှေ့တွင် ဒေါ်လေးခင်ရဲ့ သမီး မမ ခင်ဦးမွန်။

ဖွေးအိပ်ကို မျက်နှာကြောမာမာနှင့် ကြည့်နေ၏ ။

“မမဦးဘာမေးလိုက်တာလဲ ဟင်”

“နင်ငိုနေတာ ဘယ်သူ သေလို့လဲဟင် မေးနေတာ”

“အို.....မမဦး အမေးဦး မရက်စက်လွန်းဘူးလား.....ဟင်”

“ဟဲ့.....နင်ငိုနေပုံကိုက မသာရှိလို့ ငိုနေတဲ့ပုံ ဆိုတော့ ငါမေးတာ လွန်သလား

မိအိပ်”

“မမဦးတို့ သားအမိက အိပ်ကို သိပ်အနိုင်ကျင့်တယ်၊ အမြဲတမ်းလဲ စီးစီးပိုးပိုး

ပြောတယ်”

“အောင်မယ်.....ညည်းကို ညီမ တော် ရတာ တို့တောင် မျက်နှာငယ်ရသေးတယ် သိလား”

“ညည်းကြောင့် မေးငေါ့ ခံရမှာ ကို ဘယ်နေ့များ ခံရမလဲလို့ ငါတို့ သားအမိမှာ ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ နေနေရတာ ညည်း နားလည်ရဲ့ လား”

“အိမ် ဘာတွေ လုပ်နေလို့လဲ”

“ညည်းအကြောင်း ညည်းအသိဆုံးပဲ နေမှာ ပေါ့”

“မမဦး မတရားမပြောပါနဲ့”

ဗွေးအိမ်လည်း သွေးအသားနဲ့ တည်ဆောက် ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ လူ တစ်ယောက် ပါ။

သစ်ငုတ်တို့မှ မဟုတ်ဘဲ.....။

သစ်ငုတ်တောင် တုက်ပါများ ရင် လှုပ်သေးတဲ့ ဥစ္စာ။

ဗွေးအိမ် စိတ်တွေ ထိန်းမရအောင် ပေါက်ကွဲသွားရတာ မဆန်းပါ။

“ငါ ပြောတာ နည်းသေးတယ်မှတ်”

“မမဦးတို့ အိမ်ကို ဘယ်ပြန်လာစေချင်ပါ့မလဲ ဒါမှလဲ ဒီအိမ်ကို အပိုင်စီးနိုင်မှာ မဟုတ်လား.....”

“အိမ် မနေနိုင်အောင် အမျိုး မျိုး နှိပ်စက်နေတာ မသိဘူးများ မှတ်နေသလား၊ ဟိုတုန်းက ဖေဖေမျက်နှာ ထောက်နေရလို့”

“ခုတော့ အိမ်မှာ ထောက်စရာ မျက်နှာတွေ ဘာမှမရှိဘူး၊ ဘာတစ်ခုကိုမှလည်း ငုံ့ခံမနေတော့ဘူး”

ဗွေးအိမ် ပါးစပ်မှ မထွက်စဘူး တရစပ် ထွက်လာသော စကားများ ကြောင့်

ခင်ဦးမွန် ပထမတော့ အံ့အားသင့်သွားသည်။

နောက်တော့.....

ကျားနာလို့ ထ၊ ခဲ့ပါတော့သည်။

“ကြည့်စမ်း....ကြည့်စမ်း၊ မိုက်ရိုင်းတဲ့ ဟာမ၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လုပ်ချင်ရာတွေ လုပ်လာပြီးတော့ ငါတို့ သားအမိကို စွပ်စွပ်စွဲစွဲ ပြောနေတယ်....”

“အမေရေ.....အမေရေ.....ဟင့်.....ဟင့်ဟီး”

ခင်ဦးမွန် ငိုပြန်ပါလေပြီ။

“ဟဲ့.....ဟဲ့.....သမီး ဘာ ဖြစ်နေတာလဲ”

အိမ်ပေါ်သို့ အပြေးအလွှား တက်လာသော ဒေါ်လေးခင်သည် ငိုနေသော သမီး ဖြစ်သူကို ကြည့်ကာ ပျာယာခတ်သွားတော့သည်။

“အမေ တူမပေါ့ အဟင့်.....ဟင့်ဟီး၊ ဒီအိမ်ကို သမီးတို့ သားအမိက အပိုင်စီးချင်လို့ အဟင့်.....ဟင့် တဲ့.....

“သူက.....သမီးကို.....သမီးကို...”

“အို.....တိတ်ပါ သမီးရယ် တိတ်စမ်းပါ၊ ဒီ မလောက်လေး မလောက်စား ကောင်မ ပြောတာနဲ့များ သမီးလေး မျက်ရည်ကျရသတဲ့လား.....

“ဟေ့....ဒီမှာ မိအိမ် ငါ့ သမီးကို ညည်း မျက်ရည်ကျအောင် လုပ်တယ်နော်၊ ညည်း ကောင်းကောင်း သတိထားနေ”

သူ့သမီး မျက်ရည် တစ်စက်ကျတော့ ဒေါ်လေးခင် ဆက်ဆက်ထိ မခံနိုင် ဖြစ်နေသည်။

မွေးအိမ် ဝမ်းနည်းလွန်၍ မျက်ရည်တွေ ပင်လယ်ဝေ အောင် ကျနေသည်ကိုတော့ ဖုတ်လေသည့် ငပိ ရှိလေဟန်မတူ။

တော် တော် လည်း တရားကျဖို့ ကောင်းလှသည်။

ဖွေးအိမ် ဟားတိုက်လို့သာ ရယ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။

တော် ပါပြီ။

ဒီ သားအမိတွေ ကို စိတ်ဓါတ် တိတိပပ သိရပြီမို့ လောဘဇော တိုက်နေသူတွေ နှင့် ဆက်၍ အတိုက်အခံ မပြုလိုတော့ပါ။

ဖွေးအိမ် ကိုယ့်ကိုကိုယ် အားကိုးပါတယ်။

သည်အိမ်ကိုလည်း မမက်မောပါ။

မက်မောသူတွေ သာ နေကြပါစေတော့။

ဖွေးအိမ် ကတော့ ကိုယ်တတ်ထားသော ပညာဖြင့် ကိုယ့်ဘဝကို ရပ်တည်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား။

မင်းထွန်းသိန်းက ဖွေးအိမ်ကို စိမ့်စိမ့်ကြည့်ရင်း သနားနေမိသည်။

“အဟင်း.....ဖေဖေ ကိုယ်တိုင်ကလဲ မှာ ပါတယ်၊ သူမျက်ကွယ်ပြုရင် ကျန်ခဲ့တဲ့ အိမ်မှာပဲ ဒေါ်လေးခင်တို့ သားအမိနဲ့ အိမ် ဥမကွဲ သိုက်မပျက်နေရမယ်လို့ မှာ ခဲ့တယ်.....

“ဒါပေမယ့် ဖေဖေလဲ ဆုံးရော အိမ်ကို ပညာရေး ကအစ အစစအရာရာ မလိုတမာ ဖြစ်နေတဲ့ မမဦးက သူ့အမေနဲ့ အိမ် ရန် ဖြစ်အောင် ကတောက်ကဆ ဖြစ်အောင် ခဏခဏ ရန်တိုက်ပေးတယ်လေ.....

“အိမ်.....ကျောပူပဲ ခံနိုင်တယ်၊ နားပူမခံနိုင်ဘူးအစ်ကို.....

“အခုလဲ ကြည့်လေ၊ ပြန်ရောက်သွားတာနဲ့ ပြဿ နာတက်တော့တာပဲ မဟုတ်လား.....

“တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ ငပလီ အေးချမ်း တည်းခိုရိပ်သာမှာ နေ့ကြိုကောင်တာ စာရေး မ အလိုရှိတဲ့ ကြော်ငြာကို တွေ့လိုက်ရတော့ အိပ်လဲ ချက်ချင်း ပဲ ဆက်သွယ်ကြည့်လိုက်တယ်.....

“ဘုရား မ, လို့ သူတို့လိုချင်တဲ့ အရည်ချင်း တွေ နဲ့ အိပ်က ပြည့်စုံနေတော့ အလုပ်ကို အမြန်ဆုံး ဝင်နိုင်ခဲ့တာပဲ အစ်ကို”

ဖွေးအိပ်၏ ရှင်းလင်း ပြောပြမှု အဆုံးတွင် ကျုံ့ ဝင်နေသော မင်းထွန်းသိန်း၏ မျက်ခုံးများ လျော့ပြေသွားကြတော့သည်။

ညီမလေး နှင်းမင်းဖြူ၏ မျက်နှာလေးကို ရေး ရေး မြင်ရောင် ပြီး သည်ကောင်မလေးကို သိပ်သနားသွားသည်။

“အစ်ကို ဘာစားမလဲ၊ ဘာသောက်မလဲ၊ အိပ် နေ့ဝတ်ပြုပါရစေ”

ဖေးအိပ်က သူ့ကို ပျူပျူငါငါ ရှိလှသည်။

“ခု မစားသေးဘူး၊ အိပ်တို့ ဒီမှာ ကြာဦးမှာ ပါ။ တစ်နေ့တွေ ကြံသေးတာပေါ့၊ တို့တွေ စရာရှိတဲ့ လူနဲ့ ချိန်းထားလို့ သွားလိုက်အုံးမယ်နော်”

“ဟုတ်..... ဟုတ်ကဲ့”

မင်းထွန်းသိန်းသည် ဖွေးအိပ် ရှိရာ အခန်းမှ တစ်ဘက် အအေးခန်းရှိရာ အခန်းဆီသို့ လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားပြီး.....

အအေးနှင့် အဖျော်ယမကာ ရောင် :သော စားပွဲတစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

သူ့ကို မှန် အခန်းဆီးများ မှ ထွင်းဖောက်၍ ဖွေးအိပ် မြင်တွေ့နေရပါသည်။

သူသည် လိမ္မော်ရည် တစ်ခွက်ကို မှာ သောက်ပြီး အခန်းထဲတွင် ရှိသော လူများ နှင့် နောက်ထပ် ဝင် ဝင်လာသော လူများ ကို စူးစမ်းအကဲခတ်သော မျက်လုံးများ ဖြင့် လေ့လာ ကြည့်ရှုနေသည်။

သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ တစ်စုံ တစ်ယောက် ကို ရှာဖွေနေဟန်။

ထိုစဉ်မှာ ပဲ အအေးခန်းတွင် :သို့ မျက်နှာတွင် မျက်မှန်ကော်ကိုင် အဖြူရောင် အဝိုင်းကြီးကို တပ်ဆင်ပြီး ပခုံးချိတ် အနက်ရောင် ပြောင်အင်္ကျီနှင့် ကီမိုနို ရောင် စုံပွင့် ထဘီကို ဝတ်ဆင်ထားသော အမျိုး သမီးတစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာသည်။

အသက် နှစ် ဆယ် အစိတ်ထက် ကျော်ပုံမရ။

ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကလည်း အပျံ့စား။

ဝတ်စားဆင်ယင်ထားပုံ ချောတိဆန်သည်ကဲ့သို့ မျက်နှာပေါ်တွင် လည်း ရောင် စုံဆေးတွေ က အပြည့် နေရာယူထားနေ၏ ။

ကော်ပတ်ရုပ်လေး အလား။

အအေးခန်းထဲတွင် ထိုင်၍ အနားယူရင်း စကားစမြည် ပြောရင်း အနားယူနေကြသော ပူရိသ ယောက်ျားအပေါင်းတို့၏ မျက်လုံးအစုံသည် ထို မသတ္တဝါဆီသို့ ကျရောက်ကုန်ကြတော့သည်။

မင်းထွန်းသိန်း၏ မျက်လုံးလည်း သူ့ထံ ရောက်ရှိနေပါပြီ။

သူလည်းဘာသားနှင့် ထုထားသည် မို့လဲ။

ယောက်ျားထဲက ယောက်ျား တစ်ယောက် ပင် မဟုတ်ပါလား။

အမျိုး သမီးသည် စွင့်ကားသော တင်ကို ပေါ်လွင်အောင် မျဉ်းတစ်ကြောင်းလျှောက် ပုံစံဖြင့် လျှောက်ရင်း တည့်မတ်စွာ ပင် မင်းထွန်းသိန်း၏ နေရာဆီသို့ လျှောက်လာနေ၏ ။

အမျိုး သမီးက ကုလားထိုင်လွတ်တစ်လုံး၏ နောက်မှီကို လက်ချောင်းလှလှကလေးများ ဖြင့် ကိုင်ပြီး မင်းထွန်းသိန်းကို တစ်စုံတစ်ခု ပြောလိုက်သည်။

သူ့ မျက်နှာက ဒို့လွင်ပြုံး ရှင်နေ၏ ။

မင်းထွန်းသိန်းကလည်း ဆတ်ခနဲ ပြုံး ယောင်ယောင် မျက်နှာဖြင့်
ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်ကို ဖွေးအိမ် တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

သည့်နောက်တွင် ဝိတ်တာ(စားပွဲထိုး) ကလေးကို မင်းထွန်းသိန်းက လိမ္မော်ရည်
တစ်ခွက် မှာ လိုက်သည်။

အမျိုး သမီးချောချောက ခုံလွတ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“အစ်ကို မင်းထွန်းသိန်းနဲ့ ဒီအမျိုး သမီး ချောချောတို့က အသိဟောင်းတွေ
ထဲကများ လား.....

“အင်း.....ဟုတ်ချင်လဲ ဟုတ်မှာ ပေါ့ သူ့ခုနက ပြောသွားတယ်၊ တွေ့ .စရာရှိတဲ့
လူနဲ့ ချိန်းထားလို့တဲ့.....”

“သူ့ချိန်းထားတာ အဲဒီ မမလှလှကြီးပဲ ဖြစ်လေမလား”

ထို့နောက်တွင် တော့ တည်းခိုရိပ်သာတွင် တည်းမည့် ဧည့်သည်များ
ရောက်လာသဖြင့် ဖွေးအိမ်လည်း မင်းထွန်းသိန်းတို့ အတွဲ ကို မကြည့်အားတော့ပဲ
ကိုယ့်တာဝန်နှင့် ဝတ္တရားကို ဂျင်ခြေလည်အောင်ဆောင်ရွက်နေရတော့သည်။

ကောင်တာတွင် လူရှင်း၍ ကြည့်လိုက်တော့ စားပွဲနေရာတွင် မင်းထွန်းသိန်းကို
မတွေ့ရတော့.....

အမျိုး သမီး တစ်ဦးတည်း အခြား အမျိုး သား တစ်ဦးနှင့် စကားပြောနေသည်ကို
တွေ့ရ၏ ။

“အစ်ကို မင်းထွန်းသိန်း ငါ့ကိုတောင် လာနှုတ်ဆက် မသွားဘူး၊ သူ ဘယ်မှာ များ
တည်းခိုနေပါလိမ့်.....”

လေးနက်စွာ တွေ့ရင်း မျက်နှာကလေး ဧည့်ဝင်ပေါက်ဆီသို့ လှည့်မိလိုက်သည့်
အခါတွင် တော့ တည်းခိုဆောင်၏ ရှေ့တွင် လူတွေ စည်ကားကာ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်နေသော
မြင်ကွင်းတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုမှ မျက်စိကို ခွာ၍ အမှတ်မထင် လူရှင်းသော ဘေးပေါက်ဆီသို့

ကြည့်မိလိုက်သည်တွင် တော့.....

ရဲဝတ်စုံနှင့် လူနှစ် ယောက် က ကားပေါ်သို့ လူ တစ်ယောက် ကို
လက်ထိတ်ခတ်၍ ဆွဲတင်သွား၏ ။

ထိုလူကား မင်းထွန်းသိန်း။

မင်းထွန်းသိန်း၏ အဝတ်စားများ ကို ပွေးအိမ် ကောင်းကောင်းကြီး
မှတ်မိပါသည်။

ရင်ထဲတွင် ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

မင်းထွန်းသိန်း အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်တွေ တားဆီးမရအောင် ဖြစ်သွားသည်။

သူ ထိုင်ခုံ ရှည်ရှည်ကြီးပေါ်မှ ပြေးဆင်းကာ အပြင်သို့ ထွက်လိုက်ချိန်တွင်
ကားသည် မောင်းထွက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

“အို.....အစ်ကိုမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ”

“ပွေးအိမ်”

အံ့အားသင့်၍ ကြောင်ကျန်ရစ်ခဲ့သော ပွေးအိမ်သည် ချာခနဲ ဘေးသို့
လှည့်ကြည့်လိုက်သည်တွင် တည်းခိုဆောင် မန်နေဂျာ ဦးမြတ်သွင်ကို တွေ့ရ၏ ။

“သူ.....သူ.တို့. ဘာ ဖြစ်ကြတာလဲဟင် အန်ကယ်မြတ်”

“ရဲနဲ့ မကင်းတဲ့ အမှု ရှိနေလို့ ဖမ်းသွားတာနေမှာ ပေါ့ ၊ ဟိုမှာ ဧည့်သည်
ရောက်နေတယ် ပွေးအိမ်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

“တစ်ခုခု မှာ ထားရမယ် ၊ ဒီလို ကိစ္စမျိုး တွေ က ဖြစ်တတ်တာချည်းပဲ.....”

“အရေး ကြီးတာ ကိုယ်က ဘယ်သူနဲ့ မှ မပတ်သက်မိဖို့ပဲ ပွေးအိမ် ကြားလား.....

“အန်ကယ်မြတ်က စေတနာနဲ့ ပြောတာနော်”

“ဟုတ်.....ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ်မြတ်”

ဗွေအိမ်သည် အရပ်မြင့်မြင့် ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့် ရွှေကိုင်းတပ်

မျက်မှန်ဝတ်ဆင်ထားသော ဦးမြတ်သွင်၏ ရှေ့မောက်မှ ခေါင်းကလေး ငုံ့လျှို၍
ထွက်ခွါသွားတော့သည်။

ရင်ထဲတွင် တော့ မင်းထွန်းသိန်းနှင့် ပတ်သက်၍ တင်းကျပ်ကာ အသက်ရှူ
မဝသလို ဖြစ်နေသည်။

“အစ်ကိုဟာ ငါ့ကို ကယ်တင်ခဲ့ဖူးတဲ့ လူ.....

“စောင့်ရှောက်ခဲ့ဖူးတဲ့လူ.....

“အစ်ကိုဟာ ရဲနဲ့ ပတ်သက်ရအောင် ဘာတွေ များ လုပ်နေတာပါလိမ့်.....

“အစ်ကို့ ရုပ်ရည်က သားသားနားနားနဲ့ လူကောင်းသူကောင်းပုံ
ပေါက်ပါတယ်.....

“အင်းခက်တာပါပဲလေ လူဆိုးဆိုတာက ချို့ပါတာမ မဟုတ်တာဘဲ၊ အစ်ကို
မင်းထွန်းသိန်းကို ငါ တွေ့ဆုံခဲ့ရတဲ့ အချိန်က သူ မှာ င်ရိပ်ခိုနေတဲ့ အချိန်တစ်ခုပဲ”

“ဟင်း.....စိတ်မကောင်းစရာပဲ”

ဗွေအိမ်သည် ရှည်လျားသော အတွေ့များ ကို ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်ပြီး သူ
အလုပ်တာဝန်များ ကို ဆက်လက်ထမ်းဆောင်နေ၏ ။

ရင်ထဲတွင် တော့ မကြည်လင်။

လေး

“ကိုယ့်ကို ခဏလောက် စကားပြောခွင့် ပေးပါလား”

ရည်မွန်၍ ဩဇာရှိလှသော အသံတစ်သံကြောင့် ကောင်တာကို
ဘောလိပ်ကလေးဖြင့် တဒေါက်ဒေါက်ခေါက်ရင်း အတွေးနယ် ကျယ်ဝန်းနေသော
ဖွေးအိမ်သည် ခေါင်းကလေး ဆတ်ခနဲ ထောင်လာသည်။

သူ့ ရှေ့တွင် လူတယောက် ။

စပိုရှပ် လက်စည်း အဖြူရောင် နှင့် ငွေကျေး ယောပုဆိုး အနက်ခံကို
သားသားနားနား ဝတ်ဆင်ထားသည်။

ထိုလူသည် အသက်အားဖြင့် အစိတ် သုံးဆယ်ခန့် ရှိပြီး ရုပ်ရည်ကလည်း
သားနားပါသည်။

ကိုယ်လုံးကိုထည်ကလည်း တောင့်တင်းပါသည်။

အသားက မဖြူမညို။

မျက်ခုံးကောင်းကောင်း.....

ဖြောင့်စင်းသော နှာတံ.....

ဖြောင့်ဖြူ သော မဟာနဖူးကျယ်နှင့် ထူသော နှုတ်ခမ်း ပိုင်ရှင် တစ်ယောက် ။

သူ့မျက်နှာတွင် အထူးကဲဆုံး ကတော့ စူးရှထက်မြက်လှသော မျက်ဝန်းအစုံ။

ထိုသူက ဖွေးအိမ်၏ မျက်ဝန်းကျယ်ကျယ်ကလေးများ ထဲသို့ စူးနှစ်စွာ ကြည့်ပြီး
သူ့နှုတ်ခမ်းသားကလေးများ လွန်တယ် ဆိုရုံလောက်သာ တစ်ချက် ပြုံး ပြလိုက်ပါသည်။

“ညီမ ဒီကောင်တာမှာ ဂျူတီ ဝင်နေတာ ကြာပြီလား ဟင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ၊ မနက်ရှစ်နာရီကတည်းကပဲ ဆိုပါတော့”

“ကိုယ် နည်းနည်း နောက်ကျသွားလို့ပါ ကိုယ့် သူငယ်ချင်းများ ဒီကို လာသွားသွားပြီလား မသိဘူး၊ အဲဒါ သိချင်လို့。”

“အမျိုး သားလား အမျိုး သမီးလား အိမ် ဂျူတီ ဝင်ကတည်းက လာကြတဲ့ လူတွေ ကတော့ အဆက်မပြတ်ဘဲ.....”

“ရှင့် သူငယ်ချင်းဆိုတာကို အိမ် မှ မသိတာ ဘယ်လို အဖြေပေးရမလဲဟင်”

“အဟင်း.....ဟုတ်သားပဲ၊ ဆန္ဒလေးတွေ စောသွားလို့ ပါ ဆောရီးနော်၊ ဘာတဲ့နာမည် လေးက အိမ် ဟုတ်လား”

“ဖွေးအိမ်ပါ”

“အို.....သိပ် ချစ်စရာ ကောင်းတဲ့ နာမည် လေးပဲ လူနဲ့လည်း သိပ်လိုက်ပါတယ်”

နောက်ပြောင်ပြောနေခြင်း မဟုတ်၊ တကယ် ချီးကျူး လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ထိုသူ၏ မျက်ခုံးတစ်ဘက် မြင့်တက်သွားပြီး ပြုံး နေသော ဖွေးအိမ်၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းလေးစိတ်မဆိုးတတ်ပါလား”

“ဘာကို စိတ်ဆိုးရမှာ လဲ နာမည် လေးက ချစ်စရာကောင်းတယ် လူနဲ့လဲ လိုက်တယ် ဆိုတဲ့ အချက်ကိုလားရှင့်”

“အင်းပေါ့ တခြား မိန်းကလေး ဆိုရင် ဒါတမင်လာပြောတာပဲ ဆိုပြီး ပါးရိုက်မလွှတ်ရင် ကံကောင်းပဲ အဟွန်း”

“အဲဒီ လို မိန်းကလေးမျိုး က အတွေ့ : ခေါင်သွားတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်.....

“နာမည် လေး လှတာတို့ လူကလေးက ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာလို့ ပြောရုံကလေးနဲ့ ကိုယ့်အသား ပဲ့ပါသွားတာလိုက်လို့ ဟုတ်တာမှန်တာ ပြောရင်

ကျေးဇူးတင်ရမှာ ပေါ့.....

“အဲ.....အဲဒီ ထက် ပိုပြီး မိန်းကလေးတို့ ကာကုန်နေပျက်အောင် လုပ်တာမျိုး ဆိုရင်တော့ ဟင်း”

“ဟင်း” တစ်ခွန်း၏ နောက်တွင် အမိပွယ်တွေ များစွာ ပါဝင်သော မျက်နှာ အသွင်အပြင်ကလေးကို ထက်မြက်တွေ့လိုက်ရသည်။

“အဟင်း အကောင် ငယ်ပေမဲ့ အတော် လာတဲ့ အာဂ ကောင်မလေးပဲ”

ထက်မြက်သည် ဖွေးအိစံကို မြင်မြင်ချင်းပဲ ခင်တွယ်သွားမိတော့သည်။

စိတ်ဓာတ်ကိုလည်း ကျိတ်၍ ချီးကျူးလိုက်မိသည်။

“ဒီမှာ ဖွေးအိစံ ဒီဓာတ်ပုံကလေးကို ကြည့်ပါ ဒီလူ ဒီကိုများ လာသွားသလား ဟင်၊ သတိများ ထားမိလိုက်သလား”

“အို.....”

ဖွေးအိစံ၏ နှုတ်မှ အာမေဒိုတ်သံ ထွက်သွား၏ ။

“တွေ့လိုက်သလား ဖွေးအိစံ ဟင်၊ တွေ့လိုက်သလား”

ထိုလူအားတက်သွား၏ ။

“သူ.....သူလာသွားတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ..... သူ..... ကို ရဲသားနှစ် ယောက် က ဖမ်းသွားတယ်”

“ဘယ်လို.... ရဲသားနှစ် ယောက် ဟုတ်လား”

သူ အံ့အားသင့် သွားပြန်သည်။

“အိစံတော့ ရဲအဝတ်အစားနဲ့ လူနှစ် ယောက် လက်ထိပ်ခတ်ပြီး ဖမ်းသွားတာကို တွေ့လိုက်ရတာ ပဲ ရှင်”

“မ ဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မ ဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ မင်းထွန်းသိန်းဆိုတဲ့ကောင်
ဒီလောက်အထိ အတင့်မရဲဘူး.....

“ကိုယ့်သူငယ်ချင်းအကြောင်း ကိုယ်ကောင်းကောင်းသိတယ်”

သူ မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေဟန် တူသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အစ်ကို မင်းထွန်းသိန်းရုပ်က သမာသမတ်လုပ်မယ့် လူမျိုး
စားထဲက ဆိုတာ အိမ် လဲသိပါတယ်”

“နေပါအုံး မင်းက မင်းထွန်းသိန်းကို သိလို့လား”

မျက်မှောင့်ကုတ်၍ ဖွေးအိမ်ကို သူက မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ အချိန်တိုကလေးတော့ သိခဲ့ဘူးတယ် ဆိုပါတော့”

“ဘယ်လို အချိန်တိုကလေးလဲ ကိုယ် သိချင်တယ်ကွာ”

“ခု....အိမ် မအားသေးဘူးရှင်”

“ဟုတ်သားပဲ နေ့သည်တွေ ရောက်လာနေပြီပဲ၊ မင်းနဲ့ ကိုယ် ဆုံကြဦးမှာ ပါ”

ဖွေးအိမ်က ဦးခေါင်းကလေး ဆတ်ခနဲ ညိတ်ပြလိုက်သည်။

နေ့သည်တွေ ကလည်း တည်းခိုခန်းတွင် ပြုကျနေသည်။ ကောင်တာတွင်
တစ်နေကုန် နေ့လက်ခံနေရသဖြင့် ဖွေးအိမ်မှာ ညောင်းချ၍ နေတော့၏ ။

ညနေပိုင်း ဂျူတီ လွှဲပေးရမည့် မင်းခိုင်ဆိုသူ ရောက်လာသည့် အခါတွင် တော့
ဖွေးအိမ်သည် လှောင်ချိုင့်မှ လွှတ်သော ငှက်ကလေးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ သူ့ အတွက်
ငှားရမ်းထားသော အဆောင်ခန်းဆီသို့ ပြေးခဲ့တော့သည်။

တစ်နေကုန် ငြီးစီ ပင်ပန်းနေသမျှကို ပင်လယ်ရေတွင် ဖြေသိမ်းရန်အတွက် သူ့

လက်ဆွဲသားရေအိတ်အတွင်း မှ အနီရောင် ရေကူးဝတ်စုံကို ထုတ်၍ ဝတ်ဆင်လိုက်သည်။

ပြီးလျှင် အပေါ်က ဘလောက်(စ်) နှင့် ထဘီကို ထပ်၍ ဝတ်ပြီး ကိုယ်လုံးပြည့် မျက်နှာသုတ်ပဝါကြီးကို ခြုံကာလှိုင်းလုံးများ ပုတ်ခတ်နေသည့် ကမ်းဆီသို့ ပြေးဆင်းခဲ့တော့သည်။

တစ်ချိန်က တက္ကသိုလ် ရေကူးကန်တွင် ငွေငါးဖြူကလေးဟု သူငယ်ချင်းတွေ က တင်စားခေါ်ခြင်း ခံခဲ့ရသော ဖွေးအိစ်သည် ငပလီကမ်းသာ၏ ပင်လယ်ပြင်တွင် ကျက်စားသော ငါးကလေးများ ကဲ့သို့ ကူးခပ်ပျော်မြူး နေပါ၏ ။

“အို.....ဒီလိုကျတော့ လောကကြီးက တယ်လွတ်လပ်ပြီး တယ်ပျော်စရာ ကောင်းပါလား။”

တစ်ဝကြီး ကူးပြီး မောစပြုလာတော့မှ ကမ်းပေါ်သို့ ပြေးတက်ကာ သဲသော င်ပြင် ဖွေးဖွေးပေါ်တွင် ပစ်လို၍ မျက်လုံးများ ကို မှိတ်ကာ စိတ်ရော ကိုယ်ပါ အနားယူပစ်လိုက်သည်။

ဖွေးအိစ်၏ ပန်းနုရောင် ပြေးနေသော နှုတ်ခမ်းကလေးများ ပြုံး ယောင်သမ်းနေ၏ ။

သူ့စိတ်ထဲတွင် ချမ်းမြေ့နေခြင်းကို ဖော်ပြနေသယောင်ယောင်။

ဖွေးသန့် ကြည်လင်၍ ဝင်းပနေသော သူ့ အသွင်သည် သိပ်ကို ချစ်စရာကောင်းနေသည်။

“ဖွေးအိစ်ပြီး သိပ်လှနေတဲ့ သဇင်ပန်းကလေး တစ်ခက် ငပလီ သော င်ပြင်ပေါ်တွင် လာကျနေသလို ပါပဲလား။”

သူ့အသံ ဝါဝါကြီးကို ဖွေးအိစ် ချက်ချင်း အမှတ်ရလိုက်သည်။

မျက်လုံးများ ကိုလည်း ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

ရေကူး ဘောင်းဘီ နီနီကို ဝတ်ဆင်၍ ကိုယ်ပေါ်တွင် အမွှေးပွ မျက်နှာသုတ်

ပဝါကြီးကို ခြုံထားသော သူ့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ပက်လက်ကလေး လှဲနေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထထိုင်ပြီး မိမိကိုယ်ပေါ်တွင် ဖွေးအိစံက အနီးက မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ယူ၍ ခြုံလိုက်သည်။

“ကိုယ် ဖွေးအိစံနဲ့ စကား ပြောချင်ပါတယ်၊ ရပါတယ်နော်”

သူက ရည်ရည်မွန်မွန် ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးကလေး ခွင့်တောင်းလိုက်သည်။

“ထိုင်လေ”

“ကိုယ့် နာမည် က ထက်မြက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဖွေးအိစံက သူ့ ရှေ့တည့်တည့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ထိုင်လိုက်သူကို ကြည့်ကာ အသိအမှတ် ပြုလိုက်သည်။

“ကိုယ် ရဲစခန်းကို ရောက်ခဲ့တယ်”

“အစ်ကို မင်းထွန်းသိန်းနဲ့ တွေ့ ခဲ့ပြီပေါ့နော်”

အားတက်သရော ဖွေးအိစံက မေးလိုက်သည်။

“ဟင့် အင်း”

“ရှင်.....သူတို့က တွေ့ခွင့် မပေးဘူးလား၊ အစ်ကို့ အပြစ်က ဘယ်လောက် ကြီးမားနေလို့လဲ”

“သူတို့က တွေ့ ခွင့်မပေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းထွန်းသိန်း ရဲစခန်းကို ရောက်မလာတာပါ ဖွေးအိစံ”

“ရှင်.....ဒါဖြင့်ဒါဖြင့် သူ့ကို ဟို ရဲ နှစ် ယောက် က ဘယ်ကို ခေါ်သွားတာလဲ”

“သူ့ကို ခေါ်သွားတာ ရဲအစစ်တွေ မဟုတ်လို့ သူ ရဲစခန်းကို မရောက်တာပေါ့ ဖွေးအိစံ”

“အို....ဒုက္ခပါပဲရင်”

ဖွေးအိမ်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ မှု တွေ ပေါ်လွင်သွားသည်။

“ကိုယ်.....မင်းထွန်းသိန်းအတွက် စိတ်ပူနေတယ် ၊ လိုက်ရှာတာလဲ နဲ့ နေပြီ၊

ဘယ်မှာ မှ မတွေ့ရဘူးကွာ.....

“သဲလွန်စ တစ်ခုခု ရရင် သိပ်ကောင်းမှာ ပဲ”

“အိမ်လဲ အစ်ကို မင်းထွန်းသိန်း အတွက် စိတ်ပူလိုက်တာ.....”

“ဖွေးအိမ် စဉ်းစားပါဦး၊ ဖွေးအိမ်နဲ့ တွေ့ပြီးတော့ သူ ဘယ်သူနဲ့ တွေ့တာ

မြင်သလဲ၊ ဖွေးအိမ်ကို ဘာတွေ ပြောသွားသလဲ”

ဖွေးအိမ်၏ နုနုငယ်ငယ် မျက်နှာကလေးကို စူးစိုက်စွာ ကြည့်ရင်း

အဖြေရှာနေသလို သူက မေးခွန်းထုတ်နေ၏ ။

ဖွေးအိမ်က မျက်ခုံးကလေးများ ကျုံ့ ဝင်သွားအောင် မျက်မှောင့်ကုတ်ရင်း.....

“အိမ်ကို ပြောတော့ သူချိန်းထားတဲ့ လူတယောက် ကို လာရှာတာတဲ့.....”

“အဲဒါ ကိုယ့်ကို ပြောတာ ကိုယ်ရောက်လာတာ နည်းနည်း နောက်ကျသွားတယ်၊

လမ်းမှာ ကားက ဒုက္ခပေးနေလို့”

“အင်း...သူ့အအေးခန်းမှာ ထိုင်စောင့်နေတုန်း အမျိုး သမီး တစ်ယောက် တော့

သူနဲ့ စကားလာပြောပြီး အအေးထိုင်သောက်တာ တွေ့ရတာ ပဲ”

“အမျိုး သမီး တစ်ယောက် ဟုတ်လား၊ ဘယ်က အမျိုး သမီးလဲ”

ထက်မြက်က လှုပ်ရှားသွားသော ပုံစံဖြင့် ဖွေးအိမ်ကို အလောတကြီး

မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်က အမျိုး သမီး ဆိုတားတော့ အိမ်လဲ ဘယ်သိပါ့ မလဲ ရှင်၊ အိမ်က

အေးချမ်း တည်းခိုဆောင်မှာ မနေ့ကမှ အလုပ်စ ဝင်ခဲ့တဲ့သူပါ”

“အိမ်.....အဲ.....ကိုယ် အိမ်လို့ပဲ ခေါ်မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ်”

“အိမ် မင်းထွန်းသိန်းနဲ့ ဘယ်လို သိခဲ့တာလဲ၊ ကိုယ့်ကို ပြောပြပါလား”

“အိမ် အစ်ကို မင်းထွန်းသိန်းနဲ့ ရန်ကုန်မှာ သိခဲ့တာပါ”

“အို.....အိမ် ရန်ကုန်လည်း ရောက်ဖူးတယ်ပေါ့”

“အိမ် ဟင်္သာတသူပါ”

“ရှုပ်ကုန်ပြီ”

“ရှင်းအောင်ပြောပါမယ်”

“ကိုယ် နားထောင် နေပါတယ် အိမ်”

ဗွေအိမ်က သူနှင့် မင်းထွန်းသိန်း တွေ့ဆုံခဲ့ပုံ။

မင်းထွန်းသိန်းက သူ့ကို ဟင်္သာတကို ပြန်ဖို့ ပေးပုံ။

တစ်ဖန် မင်းထွန်းသိန်းနှင့် သူ ယခု ငပလီတွင် ပြန်လည် တွေ့ပုံများ

ပြောပြလိုက်သည်။

ထက်မြက်သည် ဗွေအိမ်၏ စကားများ ကို နားထောင်ရင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်နေ၏ ။

“ကဲ.....အိမ် ပြောပြစရာ ကတော့ အဲဒါ အကုန်ပဲ”

“အိမ်.....”

“ရှင်.....”

“မင်းကို မတော် မတရား ကြံဖို့ ကြိုးစားတယ် ဆိုတဲ့ လူကြီးက ဦးစိန်ဘန်း

မဟုတ်လား ဟင်

“ရှင်.....”

ဖွေးအိစံက နှုတ်ခမ်းကလေးများ ဝိုင်းဟသွားပြီး မျက်လုံးကလေးများ ပြူး ကျယ် ကုန်ကြတော့သည်။

“ဟုတ်တယ်....မဟုတ်လားဖြေပါ”

“ဒီက.....ဒီက အစ်ကို ဘယ်လို သိသလဲ ဟင်”

ဖွေးအိစံက အသံကလေး တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။

“သိလို့ မေးနေတာပေါ့ အိစံ”

ဖွေးအိစံ၏ ဦးခေါင်းကလေး ငုံ့ခနဲ ဖြစ်သွား၏ ။

“မင်း သိပ် ကံကောင်းတယ်၊ မင်းသိပ်ကံကောင်းတယ် အိစံ.....

“နှင်းမင်းဖြူနေရာမျိုး ကို မင်းကောင်းကောင်းကြီး ရောက်သွားနိုင်တယ်”

“နှင်းမင်းဖြူ နှင်းမင်းဖြူဟုတ်လား သူက ဘယ်သူလဲ”

မကြားဘူးသော အမည် တစ်ခုကို ကြားလိုက်ရ၍ ဖွေးအိစံ အံ့သြ ရပြန်သည်။

“နှင်းမင်းဖြူဆိုတာငွေကြေး ကြွယ်ဝ ချမ်းသာတဲ့ လူကြီး တစ်ယောက် ရဲ့ ဇော်ကားမော်ကား ပြုမှု ကြောင့် ရေတိမ်နစ်သွားရတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ပေါ့”

“အို....”

ဖွေးအိစံ တကယ်ပဲ တုန်လှုပ် သွားရသည်။

“မင်းကို တစ်ခု အကြံ ပြုချင်တယ်ကွာ”

ဖွေးအိစံ သူ့ စကားကို နားစွင့်နေဟန်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။

“မင်း ဒီအလုပ်ကနေ ထွက်သွားရင် ကောင်းမယ်”

“ဟင်...ဘယ်လိုကြောင့် လဲ ရှင့်”

ဖွေးအိမ်က ခနဲတုတ်. တစ်ချက် ပြုံးရင်း ပြန်မေးလိုက်သည်။

“သိပ်လှတဲ့ မင်းအတွက် သိပ်ကြီးမားတဲ့ အန္တရာယ်တွေ တွေ့လာနိုင်လို့ပေါ့ကွာ”

“အဟင်း..... အဟင်း..... ဟင်း အန္တရာယ်ဆိုတာမျိုး က ဒီမှာ အိမ် နေမှ ကြုံရ တွေ့ရမတဲ့လား၊ ဘယ်မှာ ပဲ အိမ် နေနေ အန္တရာယ် အကြီးအသေး ကတော့ တွေ့ကို တွေ့ ရမှာ ပဲရင့်.....

“ဒါကို ကြောက်ပြီး အိမ် မလှုပ်ရှားဝံ့ရင် ဝမ်းရေး ခက်သွားမှာ ပေါ့ အိမ်ဟာ

ပိုးဆိုးပက်စက် ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး” ငယ်ငယ်ကလေးကတည်းက အမေဆုံးလို အဖေ့ရဲ့ ကြပ်မတ် သွန်သင် ထိန်းကြောင်းမှု အောက်မှာ ကြီးပြင်း လာခဲ့ရသူပါ.....

“အိမ် ဘာကိုမှ လွယ်လွယ်နဲ့ အရှုံးမပေးတတ်သလို အကြောက်အရွံ့ ဆိုတာလဲ အိမ်မှာ သိပ် ရှားတယ်”

“ခုဆိုရင် အဖေဆုံးလို အိမ်ဟာ တစ်လောကလုံးမှာ တစ်ယောက် တည်း.....

“ဘဝကို ထောင်လိုက်ကျကျ ပြားလိုက်ကျကျပဲ၊ လူနုပေမယ့် စိတ်ဓာတ် မနည့်တဲ့ အိမ်ပါရင့်”

“ချီးကျူး ပါတယ် အိမ်၊ အိမ်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ကိုယ်ချီးကျူး ပါတယ်၊ လေးလဲ လေးစားပါတယ်.....

“နှင်းပွင့်ဖြူမှာ မင်းလို စိတ်ဓာတ်မျိုး သာ ရှိရင် သူ့ ဘဝ ပိုးဆိုးပက်စက် ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“နေပါဦး ဒီ နှင်းပွင့်ဖြူဆိုတာက ဘယ်သူလဲ သူ့ကို ဒီက အစ်ကို ထက်မြက် ကောင်းကောင်းကြီး သိနေပုံရတယ်”

“သိရုံတင် ဘယ်ကမလဲ နှမသားချင်းကလေး တစ်ယောက် လိုတောင် ချစ်မြတ်နိုးခဲ့ရတဲ့သူ တစ်ယောက် ပါ”

“ဒါနဲ့ များ တောင် သူ့ကို အကာအကွယ် အစောင့် အရှောက် မပေးနိုင်ဘဲ.

ဘူးလား”

“အမြဲတမ်း စောင့်ရှောက်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်နဲ့မင်းထွန်းသိန်း

တနင်္သာရီဘက်ကို ခရီးရှည် ထွက်နေကြတုန်း သူ့အိမ်က ထွက်ပြေးသွားတယ်လေ”

“အို.....ဒါဆိုရင် အစ်ကို မင်းထွန်းသိန်းလည်း နှင်းမင်းဖြူကို သိနေတာပေါ့နော်

ဟုတ်လား.....”

“နှင်းမင်းဖြူက မင်းထွန်းသိန်းရဲ့ သိပ် ချစ်ရတဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ညီမလေးပဲ

အိမ်”

“ဟင်.....”

ဖွေးအိမ်၏ မျက်လုံးကလေးများ ပိုင်းဝန်း၍ သွားကြတော့သည်။

“ဟုတ်တယ် အိမ် မင်းထွန်းသိန်းက သူ့ ညီမလေးကို သိပ် ချစ်ရှာတာ ဒါပေမဲ့

နှင်းမင်းဖြူကတော့ သိပ်ကို ဆိုးတယ်၊ သိပ် ခေါင်းမာတယ်.....

“အိမ်က လူကြီးတွေ က ဗိုင်းကောင်း ကျောက်ဖိ ထားတာကို ကျဉ်းကျပ်တယ်၊ ချ

ပ်ချယ်တယ် ထင်ပြီး အိမ်ပြေးမကလေး ခဏခဏ လုပ်တယ်.....

“အင်းနောက်ဆုံးတော့ တစ်ခါ ထွက်ပြေးလိုက်တာ သူ့အလောင်း ဟောဒီ သော

င်ပြင် တစ်နေရာမှာ ပေါ်လာတော့မှပဲ သူ့ကို ပြန်တွေ့ရတော့တယ်”

“ဘယ်လိုဘယ်လို ဖြစ်လို့ပါလဲဟင်”

“နှမသားချင်းလို သဘောထားပြီး၊ နားထောင်စေချင်ပါတယ် အိမ်”

“ဟုတ်.....ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“အလောင်းပေါ်လာတော့ နှင်းမင်းဖြူမှာ ကိုယ်ဝန်လေးလနဲ့ ဆိုတာ

ဆေးထွက်ချက်ကြောင့် သိရတယ်”

ဖွေးအိမ်၏ ရင်ထဲတွင် ဆိုနှင့် မွန်းကျပ်သွား၏ ။

“နှင်းမင်းဖြူသူ့ ကိုသူပဲ သေကြောင်း ကြံတာလား၊ တစ်ဦး တစ်ယောက် ရဲ့ ပရောဂကြောင့် ပဲ သေသလားဆိုတာတော့ သက်ဆိုင်ရာက စုံစမ်းစစ်ဆေး နေသလို ကိုယ်နဲ့ မင်းထွန်းသိန်းလဲ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ ဖော်ထုတ်ဖို့ ကြိုး စားနေကြတယ်.....

“မင်းထွန်းသိန်း ကတော့ သူ့ နှမလေးအတွက် တော် တော် ကို ခံစားနေရတယ်၊ လက်စား ချေချင်စိတ်လဲ ပြင်းထန်နေတယ်”

“နှင်းမင်းဖြူက ဦးစိန်ဘန်းနဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက်နေတာလဲ ဟင်”

“နှင်းမင်းဖြူက ဦးစိန်ဘန်းရဲ့ သူရိယပွဲရုံမှာ စာရေး မလုပ်ရာက ပျောက်သွားတာပဲ အိမ်”

ဖွေးအိမ်၏ ဦးခေါင်းကလေး ငိုက်ကျသွားတော့သည်။

“သူ့ ကို သွားတွေ ပြီး မေးတော့ နှင်းမင်းဖြူတစ်လတောင် အလုပ်မလုပ်ပဲ ထွက်သွားတယ်လို့ ဦးစိန်ဘန်းက ဖြေလိုက်တယ်.....

“သူ့ အကြောင်းတွေ သိရသလောက်တော့ သူဟာ ငွေကြေးချမ်းသာ ကြွယ်ဝပြီး အိမ်ထောင် မထူပဲနဲ့ ဒီလိုပဲ မိန်းကလေးတွေ ကို ခြေတော် တင်တတ်တဲ့အကြောင်း သိရတယ်.....

“ဒါပေမယ့် ခိုင်လုံတဲ့ သက်သေ အထောက်အထားပြစရာ ခုအထိ လုံးဝ ရှာမတွေ့ သေးတော့ ကိုယ်တို့ ခက်နေကြတယ်.....

“မကောင်းမှု ဒုစရိုက် ဆိုတာ ကတော့ ဆိတ်ကွယ်ရာ မရှိပါဘူးကွာ၊ တစ်နေ့တော့ အဖြေမှန် ပေါ်လာ ရမှာ ပေါ့”

“အိမ် စဉ်းစားရ ကျပ်နေတယ်”

“ဘာကိုလဲ”

နှင်းမင်းဖြူဘယ်လို ဖြစ်လို့ ဒီမှာ လာဆုံးရသလဲလို့”

“ဦးစိန်ဘန်းက စီးပွားရေး နယ်ချဲ့ကွက်တွေ က အများ ကြီးရှိတဲ့ လူတယောက်ပဲ၊ သူ့မှာ သူရိယပွဲရုံ ရှိသလို သူရိယ နှစ် ထပ်သင်္ဘော တစ်စင်းလဲရှိတယ်.....

“အဲဒီ ပုဂ္ဂလိက သင်္ဘောက မြိတ်၊ ထားဝယ် ကော့သော င်းဘက်ကို ရှားပါးကုန်တွေ ပို့ပေးတဲ့ လုပ်ငန်း လုပ်တယ်.....

“ဒီလို အပန်း ဖြေဖို့ အလွန်ကောင်းတဲ့ ပင်လယ်ကမ်းခြေ နေရာမျိုး မှာ လဲ သူဟာ စီးပွားရေး စားကျက် ဖြန့်ထားနိုင်တာပဲ.....

“ဒီလူဟာ တစ်နေရာတည်းမှာ မြဲမြံမနေဘဲ အမြဲတမ်း လှည့်ပတ် သွားလာနေတဲ့ လူ တစ်ယောက် ပဲ...

“သူ့ခြေရာဟာ မြန်မာပြည် အနှံ့မှာ ရှိနေနိုင်တာပဲ အိမ်”

“အင်း...ဟုတ်မှာ ပါလေ”

“ကိုယ် စောစောက ဖွေးအိမ် ပြောတာတစ်ခုကို မှတ်မိလိုက်ပါတယ်”

“ဘာများ ပါလိမ့်”

“မင်းထွန်းသိန်းနဲ့ စကားပြောပြီး လိမ္မော်ရည် အတူသောက်တဲ့ အမျိုး သမီးကို မှတ်မိလား ဟင်”

“အို.....ဘယ်မှမှတ်မိပဲ ရှိပါ့မလဲ သူက သိပ်လှ သိပ်ဖြောင့် သိပ်တောင့်တဲ့ အမျိုး သမီး တစ်ယောက် ပဲ”

“ခေတ်လဲ ဆန်လွန်းတယ်”

ထက်မြက်၏ မျက်နှာကြီး ဝင်းထိန်သွား၏ ။

“ဒါဆိုရင် ဒီအမျိုး သမီးကို တွေ့ရင် ကိုယ့်ကို အချက်ပြပါ ကိုယ် သူနဲ့ တွေ့ ချင်တယ်၊ မနက်ဖြန် အေးချမ်းရှေ့မှာ ကိုယ် ရှိနေမယ်လေ”

“ရပါတယ်၊ သူ့ကို အစ်ကို မင်းထွန်းသိန်းနဲ့ ပတ်သက်နေတယ်လို့ အစ်ကို ထက်မြက်က ထင်နေလို့လား.....”

“ဒါတော့ အတပ် မပြောနိုင်သေးဘူးလေ၊ သံလွန်စ ဆိုတာ ဒီလိုပဲ ရှာရတာ ပဲ.....

“ကဲ..... နေတောင် အတော် ကျသွားပြီ၊ မင်းပြန်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“အိမ်လဲ ပြန်ဖို့ပါပဲ စကားမပြတ်သေးလို့”

“မင်းကို ထပ်သတိပေးပါရစေ၊ အမြဲ သတိ ဝီရိယနဲ့တော့နေပါနော်၊ ညဘက် တစ်ယောက် တည်း သော င်ပြင်ပေါ် လမ်းမလျှောက်ပါနဲ့

“စိတ်ချပါ”

ဖွေးအိမ်သည် သူ၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် ကိုယ်လုံးပြည့် မျက်နှာသုတ်ပဝါကြီးကို ပတ်ခြုံလိုက်ပြီး သဲသော င်ပြင်ပေါ်မှ သူ့ပစ္စည်းများ ကို ကောက်ကာ ထွက် သွားပါတော့သည်။

အလောသုံးဆယ် ထွက်သွားသဖြင့် ဖွေးအိမ် တစ်ခု ကျန်ခဲ့သည်။ ဇာနားသတ် လက်ကိုင်ပုဝါ ဖြူလွှလွှလေး တစ်ထည်။ ထောင့်စွန်းတွင် အိမ်ဟု နာမည် လေး ထိုးထားသည်။ ထက်မြက်က ကောက်ယူထားလိုက်သည်။

အမှတ်မထင်လည်း လက်ထဲက လက်ကိုင်ပဝါလေးကို နမ်းလိုက်မိသည်။

ထက်မြက်သည် သော င်ပြင်ပေါ်တွင် အကြာကြီး ထိုင်နေပြီးမှ ဖွေးအိမ် နေသော နေရာကို လိုက်လံ ကြည့်ရှု မှတ်သားထားလိုက်သည်။

ငါး

ဖွေးအိမ်သည် သူ့အဆောင်ဝင်းထဲရှိ ရေတွင်းတွင် ကိုယ်တွင် စေးထန်းနေမှု များကင်းစင်သွားအောင် ရေကို တစ်ဝကြီး ချိုးလိုက်သည်။

ရေချိုး ရင်း ယုံကြည် ကိုးစားလောက်သော ချစ်စရာ ခင်စရာ ထက်မြက်ဆိုသူ၏ မျက်နှာကို မြင်ရောင် ၍ နေမိသည်။ တစ်ချိန် တစ်ခါကမှ မခုန်ဘူးသော ရင်ခုန်သံများ ဖွေးအိမ်၏ နှလုံးသားတွင် ခုန်၍ လာတော့သည်။

“အို.....ငါ ဘယ်လို ဖြစ်နေတာပါလိမ့်”

ကိုယ့်ကိုကိုယ် နားမလည်နိုင်အောင်ပင်။

အဆောင်ပိုင်ရှင် ဒေါ်သာနု စီစဉ်ပေးသော ညစာကို စားသောက်ပြီးသည့် အခါတွင် တော့ မဆောင်၏ ဝရန်တာ ကလေးတွင် ကြိမ်ခုံကလေး တစ်ခုကို ချကာ ဖွေးအိမ် ထိုင်နေလိုက်သည်။

ပင်လယ်ပြင်ဆီမှ လာသော လေသည်သုတ်သုတ်ဖြူ ဖြူ ရှိလှ၏ ။

ဟိုဘက်မှသည်၊ သည်ဘက်မှဟို ဆီသို့ သွားလာလမ်းလျှောက်ရင်း စကားပြောနေကြ သူတွေ

ပြေးလွှား ဆော့ကစား နေကြတဲ့ ကလေး သူငယ်တွေ

မီးပုံပွဲ လုပ်၍ ဝိုင်းဖွဲ့ နေကြသူတွေ ကမ်းကွေ့ပတ်လည် သဲသော င်ပြင် တစ်လျှောက် များ ပြားစွာ ပင် ရှိနေကြပါသည်။

ဖွေးအိမ်လည်း လမ်းလျှောက်ချင် လှပါသည်။

“သို့သော်”

တားမြစ်သွားသော ထက်မြက်၏ စကားများ ကို အမှတ်ရနေသဖြင့် ကမ်းခြေဆီသို့ တလိပ်လိပ်တက်ကာ ရိုက်ပုတ်၍ ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားနေသော

လှိုင်းလုံးများ ကိုသာ ကြည့်၍ နေရပါတော့သည်။

ခဏနေတော့ မျက်စိထဲတွင် လှိုင်းလုံးများ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး မင်းထွန်းသိန်းကို မြင်လိုက် ထက်မြက်၏ မျက်နှာကို မြင်လိုက် ဖြစ်လာသည်။

“အင်း.....အစ်ကို မင်းထွန်းသိန်းရဲ့ ညီမလေး နှင်းမင်းဖြူကို ဖျက်ဆီးတာ ဟို လူသားစားကြူး တဲ့ စိန်ဘန်း ဆိုတဲ့ လူကြီး ဖြစ်မှာ သေချာပါတယ်.....

“ဦးစိန်ဘန်းဟာ အတော် ယုတ်မာတယ်၊ ငါ့ကိုလဲ နေစရာ ထိုင်စရာ မရှာနဲ့၊ နယ်က လာတာဆိုတော့ သူ့မအိမ်မှာ ပဲ နေပြီး အလုပ်ဆင်းပါလို့ စေတနာတွေ ရေစီးကမ်းပြို လိုက်ပြီး ပြောခဲ့တာ ဒီယုန်မြင်လို့ ဒီချုံထွင်တာပဲကိုး.....

“ငါ ကတော့ သူတော် ကောင်းကြီးနဲ့ တွေ့တာပဲဆိုပြီး ဘုရားမှတ်လို့ ကိုးကွယ်ခဲ့မိတယ်.....

“အင်း.....တယ်ကြောက်စရာ ကောင်းပါလား၊ ငါသာ မလျင်ရင် ရေတိမ်နစ်ရဖို့ပဲ၊ ခိုင်းတဲ့ ကလေးမ မိအေးလေး ကတော့ ပြောသားပဲ မမက အရင် မမတွေ ထက် ချောတယ်၊ ငယ်လဲ ငယ်တယ်လို့.....

“ဒီတုန်းက ငါ သတိမထားလိုက်မိဘူး၊ ဒီအယုတ်တမာကြီး မိန်းကလေးတွေ ဘယ်နှစ် ယောက် ကိုများ ဘဝဖျက်ခဲ့ပြီလဲ မသိဘူး၊ ရင်နာစရာကောင်းလိုက်တာ....

“ဟေ့.....ဗွေးအိမ်”

တစ်ဦး တစ်ယောက် ခေါ်သံကြောင့် အောက်သို့ ငုံ့ကြည့် လိုက်မိသည်။

“ဪ...ဆရာဦးမြတ်သွင်”

ဝရန်တာပေါ်မှ ငုံ့ကြည့်လိုက်ရာ လက်ကိုင်တုတ်ကလေး တစ်ချောင်းကို ထောက်၍ သူ့အား မော့ကြည့်နေသော မန်နေဂျာ ဦးမြတ်သွင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဆရာ လမ်းလျှောက် ထွက်လာတာလား”

“အေးကွာတစ်နေ့ကုန် လူတွေ နဲ့ ဆက်ဆံရတာ ငြီးစီးလာလို့ စိတ်
သက်သက်သော ငဲ့ သက်သာ ဖြစ်အောင် ဒီလိုပဲ လမ်းလျှောက်ထွက်တယ်ကွယ့်၊
လမ်းလျှောက်ချင်ရင် ဆင်းခဲ့လေ၊ အတူလျှောက်ရအောင်”

ဆရာကိုတော့ ခင်ပါသည်။

လေးလည်း လေးစားပါသည်။

ဆရာက အလွန်စကားနည်းပြီး အေးအေးနေတတ်သူ ဖြစ်သည်။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်
ဖြစ် ဆရာနှင့် လမ်းလျှောက်ဆင်းဖို့ကိုတော့ ပွေးအိမ် အဆုံးဖြတ်ချင်ဘဲ ရှိနေသည်။

“အိမ် ခုပဲ အိပ်တော့မလို့ဆရာ”

ပွေးအိမ် မုသားမဆိုချင်ပဲ ဆိုလိုက်ရသည်။

“ဪ...တု၊ တပည့် မလုပ်စဖူး အလုပ်တွေ တစ်နေ့ကုန် လုပ်ရလို့
မောသွားတာထင်တယ်၊ အေးအေးဒါဆို ဆရာသွားတော့မယ်”

မန်တေဂျာ ဦးမြတ်သွင်သည် သူ့ အဆောင်ရှေ့မှ ဖြည်းညင်းစွာ
လမ်းလျှောက်သွားတော့သည်။

တကယ်တော့ ပွေးအိမ် မအိပ်နိုင်သေးပါ။

အိပ်လည်း ပျော်နိုင်သေးမည် မဟုတ်ပါ။

သူနှင့် မင်းထွန်းသိန်း။

သူနှင့် ထက်မြက်တို့ ဆက်စပ် သိရှိလာပုံများ ကို စဉ်းစားမကုန်နိုင်အောင်
ရှိနေမိသည်။

နှင်းမင်းဖြူ၏ အကြောင်းကို တွေ့မိတော့ ရင်နာရသည်။

သူ မသိခဲ့ဘူးသော နှင်းမင်းဖြူအတွက် သူ သည်မျှလောက် ရင်နာရပါလျှင်
နှင်းမင်းဖြူ၏ အစ်ကို ဖြစ်သော မင်းထွန်းသိန်း တစ်ယောက် မည် မျှလောက်များ

ရင်နာနေလေမည် မသိ။

နမလေးအတွက် လက်စား ချလိုစိတ်ဖြင့် အစ်ကို မင်းထွန်းသိန်း တစ်ယောက်
ဘယ်သော င်ဘယ်ကမ်းများ ဆိုက်ရောက်နေပြီလဲ။

သူ့ကို ဖမ်းဆီး သွားသူများ က ရဲများ မဟုတ်ဟု ထက်မြက်က ဆိုလာသည်။

သို့ဖြစ်လျှင် သူ့ကို ဖမ်းဆီး ခေါ်ဆောင်သွား သူများ သည် သူ၏ ရန်သူ
ရန်ဘက်များ သာ ကေန့်မချ ဖြစ်ရပေမည် ။

ဤသို့ ဖြစ်လျှင် အစ်ကို မင်းထွန်းသိန်း အန္တရာယ်ချောက်အတွင်း ၊
ကျဆင်းသက်ရောက် နေမည် မှာ သေချာလှသည်။

မင်းထွန်းသိန်းအတွက် စိုးရိမ်စိတ်တွေ သူ့ကိုလွှမ်းမိုး လာသည်။

အစ်ကို မင်းထွန်းသိန်းသည် သူ့အပေါ် ကောင်းခဲ့သည်။

ယောက်ျားကောင်း ယောက်ျားမြတ် ပီသခဲ့သည်။

စေတနာ မှန်ကန်ခဲ့သည်။

အစ်ကို ကျေးဇူး သူ့တွင် မြောက်မြားစွာ ရှိနေပါသည်။

အစ်ကို မင်းထွန်းသိန်းနှင့် ပတ်သက်လျှင် သူ့တွင် လည်း ပြန်လည်
ကျေးဇူးဆပ်ရန် တာဝန်ရှိနေပါသည်။

အတတ်နိုင်ဆုံး ထက်မြက်နှင့် ပေါင်း၍ အစ်ကို မင်းထွန်းသိန်း အကြောင်း
မိမိလည်း စုံစမ်းဖော်ထုတ်မည် ။

ထိုသည်သာမက အစ်ကို နမလေး နှင်းမင်းဖြူကို ရက်ရက်စက်စက် အ
ဖြစ်ဆိုးစေခဲ့သူ များ ကိုလည်း မိမိပါဝင် ဖော်ထုတ်မည် ။ ဖွေးအိစံ တစ်ယောက် ဝရန်တာတွင်
ထိုင်ကာ သန္နိဌာန် ချလိုက်တော့သည်။
